Ч. 159. Второк 17 (30) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Новий процес против польскої молодежи. — Митова тарифа в Німеччині).

По недавно відроченім процесї польскої старшої молодежи в Познани має ся небавом зачати новий процес польских ґімназиястів в Торуни. На лаві обжалованих засяде 60 учеників, котрим вже доручено акт обжалованя. До процесу вмішані і другі, старші особи, а всі они обвиняють ся о належане до тайних противдержавних товариств.

Перед кількома днями Stuttgarter Beobachter оголосив проєкт нової митової тарифи. Офіцияльні і півофіцияльні німецкі часописи заперечили автентичности сего проєкту. Однак тепер виявили ся ті заперечення неправдивими. Німецке правительство, що крило ся з тим проєктом, оголосило єго тепер публично. Оголошенє наступило як-раз тому, як впевняє Nord. Allg. Ztg., що штутґардска часопись недискретно оголосила проєкт, а надто німецке правительство довідало ся, що льондоньска Financial Cronic вже від 14 днів є в посїданю того проєкту і оногди мала єго оголосити. — Після нового проєкту мито на жито має виносити 5 марок (отже о $1^1/_2$ марки більше як тепер), на пшеницю $5^1/_2$ марки (більше о 2 марки), на ячмінь 3 марки (о 1 марку більше), на овес 5 марок (2·2 марки більше), на воли і корови 25 марок (о 16 марок більше), на ялівник 15 марок (о 10 марок більше), на свині 10 марок (о 5 марок більше), на гуси 0·7 марки (дотепер нїчо), а на мясо за сотнар метричний 30 марок (більше о 15 марок), на свини уби за метричний сотнар 35 марок (о 18 марок більше), на ковбасу за метричний сотнар 45 марок (більше о 28 марок), на масло за метричний сотнар 30 марок (більше о 14 марок), на яйця 6 марок (більше о 4 марки), на сир 30 марок (більше о 10 м.). Як з того показує ся, всї мита підвисшено і то дуже значно, бо на деякі продукти навіть подвійно і потрійно. — На вироби вовняні та півовняні і сукно наложено мито: при вазї над 700 ґрамів 135 марок від квадр. метра, при вазї 200 до 700 ґрамів 175 марок, низше 200 ґрамів 200 марок. Від подвійного сотнара сьвіжого винограду 15 марок, сушеного 21, сьвіжих полудневих овочів 12 марок, сушених 24 до 30, вина в бочках відповідно до змісту алькоголю 24 до 160 марок, вина не в бочках 48 марок. Свобідними від мита суть: уголь, кокс, овеча вовна, шерсть і шкіра. В проєктї є застереженє, що для головних збіжевих продуктів мита в торговельних договорах з посторонними державами не можуть бути установлені низше, як: для жита 5 марок, для пшениці $5^1/_2$, для ячменю 3 марки, для вівса 5 марок. §. 5. проєкту подає можливі полекші при наложеню мита, особливо що-до риболовства і продуктів, потрібних при будові і узброєню кораблів, а §. 8. містить заостреня на случай митової борби. — Згадана висше, півофіцияльна Nordd. Allgem. Zeitung хоче злагодити враженє того правительственного проєкту, впевняючи, що він є ще предметом нарад союзних правительств, отже анї припиcи закона, анї проєктовані тарифи не є незмінними. На всякий спосіб той проєкт треба уважати великою побідою німецких аґрариєтів, котрих в той спосіб правительство хоче позискати для своїх каналових плянів. А заразом той проєкт єсть дуже ризиковною безглядностию супротив посторонних, именно союзних держав, котрі в ніякий спосіб не можуть рівнодушно приняти такого економічного визову. — Всї раннїшні віденьскі дневники обговорюють нинї той німецкий проєкт нової митової тарифи. N. fr. Presse пише: Німецкий проєкт митової тарифи будить великі сумніви, чи на єго підставі буде можливим заключенє торговельних договорів з Німеччиною. Чейже само німецке правительство не манить себе в тім взглядї і зрозуміє, який далекосяглий вплив буде мати та тарифа на промислові відносини. Фактом єсть, що союзна рада має ще заняти ся переглядом того проєкту, а то доказує, що істнує тенденция успокоєня опінїї в напрямі евентуальних змін. Особливо мусимо слїдити борбу, яка від тепер буде вести ся межи Німеччиною, а державами, що оставали до тепер з нею в торговельних зносинах, унормованих торговельними договорами. Именно в Австриї стаємо супротив трудного завданя, котрого не можемо легковажити.

---

9)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоіньского).

(Дальше.)

— Прийшло вчера з Марсилиї для вас нове оружиє. Може єго оглянете — сказав по хвили трубадур, аби відвернути увагу на инший предмет.

— Дуже добре, ходім разом. Спробуємо на нїм меча.

— Я був би Вам вдячний, колиб ви хотїли мене увільнити від того. Вже від самого рана стискає менї скрань немов який ледовий обруч. Може рух на сьвіжім воздусї принесе менї яку полекшу.

— Воля гостя на Червонім замку сьвята — сказав ґраф встаючи від стола.

Оглянувши добре всї части оружия, розвішені на стінї лицарскої салї, удав ся на подвірє, аби привитати ся з улюбленими псами, котрих не бачив від двох тижднів.

В псарни застав ловчого.

— Як же там песики, здорові? — спитав.

— Тужили за своїм паном і за ловами — відповів молодий лицар. — Чорна Ніжка і Золотий Пасочок вили в горах так жалїстно, немов би смерть появила ся в воротах замку.

Гладячи рукою пещені пси, котрі прискочили до него з радістним скавулїнєм з усїх сторін, питав ґраф дальше:

— Чи в часї моєї неприсутности не полював який сьмільчак в наших лїсах? Пан Людвик з Давенкур, раз відгрожував ся, що вибє мої оленї.

— Страх перед караючою рукою вашої милости відбирає найсьміливійшому охоту до недозволеної забавки. Нїхто не заколотив спокою нашої зьвірини.

— А дома чи не було криків, бійок? Той пяниця бурґраф виправляє все галабурди, коли не чує над собою моєї руки.

— Сим разом поводив ся як ягня. Від рана до вечера лазив за жонґлєрами пана з Кабестен і любував ся їх дурними дотепами і сьмішними штуками.

— А наш гість добре бавив ся?

— Пан трубадур?

— Иншого гостя не маємо в тій хвили на Червонім замку.

Ловчий мовчав.

— Відповідайте, коли питаю — гримнув ґраф. — Може пан Вільгельм нудив ся?

Глумливий усьміх перебіг по устах молодого лицаря.

Той усьміх запалив в очах ґрафа огонь гніву.

— Питаю ще раз і жду на відповідь — сказав приказуючим голосом.

— Менї здасть ся, що пан трубадур бавив ся в часї вашої неприсутности лїпше і приємнїйше піж то потрібне для спокою вашого домашного огнища — відповів ловчий, цїдячи слово по слові.

Синя блїдість покрила лице ґрафа.

— То лож, безличний молокососе! — зверещав. — Видру тобі язик з чорної, затроєної пащеки, аби єго пси пожерли!

І кинув ся до ловчого з піднесеним кулаком.

Але молодий лицар відскочив скоро і вирвавши меч з похви, відповів спокійно:

— Забуваєте, що я лицар так само як і ви, пане ґрафе і не належу до ваших платних слуг. Міркуйте слова і свої рухи, коли Вам череп милий.

Так зачудований був ґраф сьміливостию ловчого, що опустив кулак і вдивив ся в молодця широко отвертими очима.

А пан Ґастон говорив.

— Хто безборонну голубку лишає під опікою хижого сокола, той повинен бути приготовлений...

— Мовчи! — перебив єму тепер ґраф напрасно.

— Мовчу і покидаю ваш замок, а ви отворіть очи і уши, а пересьвідчите ся, що лицар Ґастон не говорить неправди.

Сказавши то, ловчий відійшов повільним кроком.

Довгу хвилю стояв ґраф на місци, дишучи як вовк ранений. Єго лице позеленїло, очи набігли кровию, уста дрожали. Палка вдача, улягаюча все враженю хвилї, піддавала єму гадки безладні, люті, страшні.... З грудий єго видерти фальшиве серце.... Того падлюку, котрий посьмів кинути єму, Раймонови з Руссільйону в лице смертельну зневагу, напасти, зрівнати єго замок з землею!.... — кипіло в єго розгорячкованім мозку.

Новинки.

Львів дня 29 го липня 1901.

— **Нові полки краєвої оборони** мають бути внаслідок розпорядженя міністерства краєвої оборони заведені крім в инших містах також і у нас в Галичині, а іменно полк ч. 32 в Новім Санчи. ч. 33 в Стрию і ч. 34 в Ярославі. Крім того в полку краєвої оборони ч. 16 Краків будуть утворені два нові баталїони. замість тих, котрі той полк віддасть для нових двох полків в Тїшині і Новім Санчи.

— **Жертва званя.** В Микулинцях помер оногди на тиф др. Франц Бльох. лїкар тернопільскої каси хорих, в 39-ім році житя. Єго візвано до недужого на тиф селянина в Вільцї мазовецкій: він заразив ся і за 3 дни помер.

— **Убийство.** Йосиф Панас з Карова, повіта равского, забив дня 23-го с. м. свого сина Костя. Причина убийства доси незвістна.

— **Пригода одна за другою.** В Східници якаєсь молода дївчина відобрала собі житє вистрілом з револьверу. Товаришка єї з жалю за нею дістала такого атаку серцевого. що в кілька хвиль і сама згинула. Третя дївчина довідавшись о тім всїм, попарила ся небезпечно окропом.

— **Цїлий маґазин крадених річий** знайшли агенти полїцийні Лїблїх і Пашковский в помешканю Михайла Сабали при ул. Водній. Єсть там цїлий склад одїня мужеского і жіночого, коців на ліжка, постїль, біле столове зі всїлякими знаками, ложки срібні значені буквами М. R. цїла скриня випакована тютюном, мішки на тютюн зі знаками фабрики у Винниках і множество инших предметів, межи котрими не брак і вартістних. Річи ті можуть пошкодовані розпізнавати в львівскій дирекциї полїциї.

— **Міст в Бруклїнї** заломив ся на самій серединї, але так, що ще держить се, лиш спустив ся на 6 цалів в долину. Міст той треба було зараз замкнути. Що то за міст і який рух на нім, можна зміркувати з того, що треба було уставити 200 полїцаїв, щоби рух на нім спертн, а 70.000 мусїло тогди перевозити ся поромом. Знатоки кажуть, що міст заломив ся внаслїдок великої спеки. від котрої розпалило ся зелїзо мосту.

— **Чотири роковини в однім році.** Ті, що любують ся в обходженю всїляких роковин і ювилеїв. можуть позавидувати п. Ф. Барґови, ветеринареви у Відни. котрий буде сего року обходити аж чотири роковини, а то: сїмдесяті роковини своїх уродин ювилей своєї 50-лїтної дїяльности ветеринарскої. своє срібне весїле і премицию свого сина одинака, котрий вийшов на сьвященика.

— **Пяницї межи звірятами.** Ствердженим фактом єсть, що серед зьвірят. особливо висших родів, суть алькоголїки. У Франциї навіть повстав проект получення товариства опіки над зьвірятами з союзом антіалькоголїстів. щоби зьвірята охоронювати від шкідного налогу пияньства. То було би тим потрібнійше. що чим більше зьвірята стикають ся з цивілїзациєю, тим частїйше проявляє ся у них той налїг. Анґлїєць Вальс, що посьвятив окрему брошуру алькоголїзмови у зьвірят, висказує навіть побоюванє, що як так дальше піде, найкрасші окази звірят зведуть ся. Після єго обсервациї і дослїдів. слонї, медведї, конї, пси та инші, висші зьвірята мають взагалї інстинктовний нахил до пиття. Медведї і малпи пють пиво як німецкі бурші, а до горівки менше їх тягне. Властителї менажерий і сторожі в зоольоґічних огородах знають добре, що слонї старають ся при кождій нагодї, ликнути алькоголю. Між слонями є й такі, що удають хорих, аби викликати у людий милосердиє і дістати від них чарку горівки яко лїкарство. Мурини знають, що малпи люблять пити всякі алькоголї і використовують той налїг на свій хосен. Мурин ставить під лїсом бочку пива, а коли то замітять малпи, злазять ся цїлими чередами до бочки і пють до нестями, так, що вкінци попиті не можуть відріжнити мурина від малпи. Тодї мурин бере одну малпу за ногу і веде до села, а за нею всї инші малпи беруть ся за ноги і машерують за мурином до села. Не менше радо упивають ся папуґаї в клїтках, а що упитий папуґай сьмішний і забавний, то люди дають тим птахам умисно вина або горівки, а навіть опії. Найбільшими пияками між звірятами суть переважно самцї. Самицї мало котрі запивають ся. Природописцї робили численні досьвіди на тім поли і пересьвідчили ся. що так є дїйстно. Навіть деякі мотилї стають алькоголїками і радо летять до вина і горівки. Також конї в новойорских броварах запивають ся і гинуть на delirium tremens. Наслїдком надмірного уживаня алькоголїв, зьвірята зводять ся, а то наступає вже в другім поколїню.

— **Дїло божевільного.** Василь Васильчишин, чоловік божевільний. котрий вже чотири рази лїчив ся на Кульпаркові, напав в суботу в латиньскій катедр,і о 5. годинї рано, на інфулата о. Гавсмана, і побив єго. Васильчишин прийшов був ще перед 5. годиною до катедри і сїв собі там в першій лавцї саме при входї до закристиї; відтак вийшов з лавки і станув за філяром. В кілька хвиль опісля вийшов о. інфулат Гавсман, чоловік старий лїт 74, в ризах церковних і чашею в руцї. Ледви що зробив кілька кроків, як напав на него Васильчишин з заду, і вдарив три рази по голові палицею так сильно, що аж кістяна головка відлетїла. Отець Гавсман, приголомшений ударами, упав на землю і пустив чашу з рук. Слуга церковний і публика, яка під той час була в церкві, кинулась на божевільного, а мало єго не рознесла — щастє, що то дїяло ся в церкві. Васильчишина відведено опісля на полїцию, і там показало ся, що то чоловік божевільний. Васильчишин був колись заможним чоловіком, але одного разу вернувши з костела з проповіди, де чув що милосердних жде царство Боже — збожеволїв на сїй точцї і зачав все своє майно роздавати межи дїдів під церквами та кидати гроші в скарбонки. Цїлими днями сидів в костелї і молив ся, а до дому зачала лїзти біда вікнами і дверми. Продав хату, продав конї, а гроші знов роздав дїдам під катедрою і молив ся дальше. По тім всїм став домагати ся сьвящеників, щоби они єму дали царство, бо він вже роздав всї свої гроші. Єго віддано тогди до кульпарківского заведеня з відки єго випустили яко невилїчимого. Васильчишин їздив опісля до Відня до Цїсаря пожалувати ся, що львівскі отцї духовні анї не хотять дати єму царства анї звернути гроший. У Відни віддано єго знову до дому божевільних а звідтам відослано до Кульпаркова. В послїдних часах Васильчишин видумав собі якусь грошеву претенсию до помершого вже давно сьвященика о. Шелїґовского і ходив по черзї до всїх крилошан, щоби відобрати ті гроші, а коли не міг нічого вдїяти, постановив зімстити ся і то було причиною єго нападу на о. Гавсманна.

— **Застрілене капітана підчас служби.** В часї вправ 70 полку піхоти коло Карловиць замітив капітан Межевич, що падають один по другім острі набої. Приказав „неприятелеви“ здержати пальбу. Однак в тій хвили упав ще один вистріл і — капітан повалив ся неживий. Провірено опісля, що два інфантеристи стріляли острими набоями. Обох арештовано і віддано до ґарнїзонового суду в Вараждинї.

Відотхнув тяжко, вхопив ся обома руками за груди, наймилїйшого пса, що коло него ласив ся, копнув з такою скаженостию, що пес скочив в гору, як ражений стрілою, і упав неживий без одного зойку під ноги пана.

— Гей, нема там кого? крикнув ґраф могучим голосом вожда, що привик до команди в поли.

Єго голос викликав із стайнї машталїра.

— Чи пан трубадур поїхав до лїса? — спитав ґраф.

— Вже перед годиною осїдлав я єму коня — відповів машталїр.

— Чи поїхав сам?

— Взяв з собою лиш одного сокольника.

— А не знаєш, в котру сторону поїхав?

— Казав, що коли би був потрібний, можна єго найти в дуброві, на границї Лїє.

— Осїдлай менї буланого, але духом!

Ґраф, зїхавши з замкової гори, летів через виноградники на крилах гнїву, гоненого местию. Похилений на карку коня, колов єго боки без милосердия острогами.

Борзоногий кінь, остовпілий строгостию свого пана, гнав як вітер майже дотикаючи черевом землї. Туман червонавого пороху покрив шаленого їздця і наляканого оґера.

Напрасний рух достроював ся до бурі, що гудїла в души ґрафа.

Отже найшов ся сьмільчак, що піднїс сьвятотатскі очи на єго власність? Доки тої власности нїхто не дїткнув, не зневажив, доти єї легковажив, як легковажить ся річ, до котрої нїхто не відмавляє права. Але з хвилею, коли та власність висувала ся з єго руки, почув нагле, що він єсть єї одиноким, безперечним паном.

Нїякої власности своєї не був он віддав нїкому без борби, а тим менше жени, котрої честь була єго мужескою і лицарскою честию. Не прийшло єму нї на хвилю на гадку, що занедбував ґрафиню, що не старав ся позискати єї серця, що обидив єї молодість. Атже була єго законною супругою, а обовязком жени єсть додержати віри мужеви без огляду на єго поведенє.

Такий був єго погляд.

Напрасна вдача, лицарска дражливість і мужеске самолюбство, зложили ся на бурю, котра гонила ним так, як гураґан гонить могутним дубом. Сильний, на ловах неутомимий, в бою неустрашимий муж хитав ся. тратив сьвідомість. Притуливши голову до шиї коня, тихо зойчав.

Оґер гнав все, з розвіяною гривою, як північний вихор. Очи набігали єму кровію, ніздря роздули ся, груди тяжко дишіли, аж лїс здержав єго шалений розгін. Влетївши помiж дерева, зрозумів сам небезпечність, яка грозила єму і єго панови.

На ґрафа подїлала тишина лїса успокоююче. Відчепив ся від карку коня, випрямив ся на сїдлї і відотхнув широко, повною грудию.

Чим дальше запускав ся в гущавину, чим тишина ставала чим раз торжественнїйша, тим спокійнїйші, розважнїйші гадки вертали до єго мозку.

— Той молокосос певне збрехав... Памятаю, що пожирав Марґариду очима, кілько разів здавалось єму, що нїхто на него не зважає... Заздрість підшепнула єму обжалованє против трубадура... Не може бути, аби мене Вільгельм так хитро зрадив: я дав єму тілько доказів приязни, а він такий лицарский... не зрадив би приятеля... Найлїпше буде, коли єго сам спитаю... Він скаже менї правду...

Так вговорював себе ґраф і задув в срібний мисливский ріг.

Вільгельм чув і пізнав знак свого господаря, але не відповів зараз.

Правду казав, що ледовий обруч стискав єго скрань.

Поворот ґрафа і єго сердечне повитанє пробудили єго напрасно з солодкого сну любови. Вид мужа Марґариди роздер рожеву заслону, котра засланяла від тиждня єго очи, єго совість. Упоєний, одурений поцїлуями любки, став ся глухим на остерігаючий голос внутрішного дорадника.

Тепер очуняв... Зрадив довіріє приятеля, зневажив єго домашне огнище, зганьбив єго лицарску честь. Що ґрафиня потягнула єго сама в свої обійми, не звиняло єго в очах цїлого лицарского сьвіта. Був мужем... Повинен був оперти ся покусї слабої женщини...

Сївши на коня, поїхав Вільгельм до лїса. Сердечність ґрафа мучила єго, встидала, кликала на него: зрадник! Не сьмів піднести очий на приятеля; стисненє єго руки палило єго.

Не гнав наперед себе як ґраф. Ідучи вільно, нога за ногою, розбирав в гадцї подїї послїдних тижднів.

— Я боронив ся перед покусою, не зробив нічого такого, що моглоби приспішити зраду.... оправдував ся сам перед собою. Але совість говорила: В глубинї души ти пожадав, хотів тої зради, гадав о нїй в снї і на яві. Колиб ти був щиро оминав покуси, був би ти утік в саму пору з Червоного замку.

Сокольник дивував ся, що лицар, все так скорий до ловів не звертав нинї уваги на пе-

— **Померли:** Франц Левицкий, вислужений судия. в Дрогобичи, дня 26 с. м. в 76-ім [illegible] житя; — Теодозий Лаврецкий, учитель видїлової школи, в Жовкві д. 19 с. м.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан засївів в Австриї.** Збір жита в полудневій полосі вже цїлком покінчений з добрим вислїдом; в инших краях з винимком Чехії і гірских країв вже розпочато жнива. В Галичинї в часї жнив падали кілька разів дощі, через що опізнили ся жнива. В Чехії і на Мораві жито піднесло ся по дощах в червни і є видатнїйше як у всхідних краях і в альпейских, де жито внаслїдок великих опадів виляголо і немало потерпіло від ржі. — Жнива пшеницї в полудневих краях вже покінчили ся з добрим успіхом. В инших краях тепер починають жати пшеницю. Вислїд жнив випаде гірше як думано перед 6 тиждями. Лише в альпейских краях і в західній Галичинї пшениця удала ся, в инших краях нищить єї ржа в наслїдок надмірної вогкости. Ячмінь заповідає ся в Чехії середно, а в всхідній Галичинї лише „слабо-середно“. Морава і західна Галичина суть щасливійші під тим взглядом, і там надіють ся богатого збору ячменю. В горішній Австриї і на Шлезку збір ячменю не переступить середної міри, в Долїшній Австриї випаде трохи лїпше. Овес виглядає найгірше в Чехії, де обсїла его ржа і знищили зливи. У східній Галичинї овес є лїпший як ячмінь. В инших краях кісьба вівса випаде трохи слабше як ячменю. Ріпак вже майже всюда зібраний; в Чехії, Мораві, Галичинї і на Шлезку збір випав середно, а в Долїшній та Горішній Австриї і Стириї лїпший як середний. Кукуруза заповідає ся майже всюда добре. То само можна сказати про бараболї. Стан червоних бураків в Долїшній Австриї, а по части в Чехії і на Мораві вдоволяючий. В тих околицях Чехії, Мораві і Шлезка, де тревала посуха, збір бураків випаде слабше. Що-до виниць, то сей рік можна зачислити до найщасливійших. Виноград заповідає ся дуже гарно.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 23 липня отвирає ся льокальну зелїзницю Лямбах-Гаґ а/г зі стациями Бахманінґ, Ґаспольтсгофен, Альтенгофен, Гаґ а/г і з перестанками Лямбах, Айхкірхен, Гербах, Вайберн-Айстерсгайм і Меґґенбах в окрузї ц. к. Дирекциї державних зелїзниць в Лїнцу.— Згадані стациї Ґаспольтсгофен, Альтенгоф і Гаґ а/г отворено для загального руху, перестанки Лямбах, Айхкірхен, Гербах і Меґґенбах для особового і обмеженого пакункового руху, а перестанок Вайберн-Айстерсгайм для особового, пакункового руху і для товарового руху в цїлих ваґонах. — Стация Бахманінґ, котра буде уряджена для загального руху, зістане отворена аж по викінченю будови.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Опава 29 липня. Шлезкий сойм ухвалив прилучити ся до жаданя ческого сойму, аби підвисшено податок консумцийний від пива і передано надвижку краям для поправленя краєвих фінансів. Відтак по звичайних формальностях сойм закрито.

Відень 29 липня. Австрийскі воєнні кораблї на хіньских водах одержали приказ вертати до краю.

Рим 29 липня. Здоровлє Кріспі'ого так нагле погіршило ся, що кождої хвилї можна надіяти ся катастрофи.

Прага 29 липня. Ческі часописи довідують ся, що вибори до сойму в Чехії відбудуть ся в першій половинї падолиста.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки —
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 13/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачова
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

релїтаючі птиці. Прекрасна чапля піднесла ся тяжко з лугу, зарослого шуваром, а трубадур навіть не глянув в єї сторону.

— Певне укладає яку нову пісню — погадав слуга і не перебивав панови.

З головою спущеною на груди, блукав ся Вільгельм без цїли по лїсї, здаючи ся на ласку коня. Глядів виходу з положеня, в яке втрутила его пристрасть. Покинути Червоний замок? То було би для него найбезпечнїйше. Але що сталось би тоді з Марґарідою? Повинен ще якийсь час лишити ся при боці женщини, котра віддала єму своє серце. Его наглий виїзд скріпив би певне підозріне у заздрістного мужа.

Другий раз відозвала ся в лїсї трубка ґрафа.

Треба було вкінци відповісти, хочби тому, щоби не давати сокольникови непотрібних здогадів.

— Дай знати ґрафови, де ми є — приказак трубадур слузї.

Сокольник дув в ріг, а Вільгельм збирав всї сили, аби заволодїти над собою.

Не був нїколи трусом. Блиск і дзвенкіт мечів побуджував его, загрівав до борби. В пору кидав ся все в найгорячійшу січ, сьміючи ся з переваги ворога. А нинї чув утому у всїх членах. Отворив уста, як ранена пташина дзьобок, хапав воздух, віддихав з трудом. Тягар нечестности, якої допустив ся пригнітав більше его лицарску грудь, як щит лицарского ворога.

Знав, що лише неправдою може виратувати себе і Марґаріду. А так прикро було говорити неправду панови з Кабестен, котрий досі нїколи перед нїким не запирав ся своїх гріхів. Мужам збаламучених жінок відповідав все з гордостию і палкостию молодости: я тебе скривдив — признаю ся — прийди і пімсти ся, коли тобі мій меч не страшний.

Але ті мужі були єму чужі, байдужні, а ґраф Раймон виявив єму тілько щирої прихильности. Пролита кров приятеля переслїдувала б его до смерти грізним маревом.

Сокольник давно вже відоймив ріг від уст, а лїс все ще грав. Дерево подавало дереву сумні, протяжні тони... чим раз дальше, дальше нарушуючи тишину гущавини.

Вільгельм обернув коня в сторону, з котрої надплив голос труби ґрафа і ждав з запертим віддихом. Чув виразно, як серце билось під шовковим кафтаном.

По якімсь часї захрустїло сухе листє і галузє під тяжкими стопами. Ґраф Раймон вихилив ся з гущавини, ведучи коня за узду.

Скоро зпід брів поглянув на него Вільгельм, і серце забилось єму голоснїйше. Розкинене волосє, набренїлі повіки і блїде лице ґрафа не заохочували его до приязного певитаня. Догадав ся, що муж Марґаріди пе ішов за ним до лїса для ловецкої забави.

Якийсь час стояли приятелї побіч себе мовчки. Ґраф підносив голову і отвирав уста, хотячи промовити, але голова опадала, уста замикали ся. Трубадур торгав нетерпеливою рукою узду, хоч кінь спокійний, лагідний, не давав приводу до гніву.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).